Körösztös Gergő

Dolgok, én, te, én

KÖNYVKRITIKA - LXIII. évfolyam, 39. szám, 2019. szeptember 27.

Dékány Dávid: Dolgok C-hez. Jelenkor Kiadó, Budapest, 2019, 60 oldal, 1499 Ft

Ez a rosszízű személyesség az, ami az egész kötetet meghatározza, és ami miatt úgy érzem, a szövegek majd mindegyike ugyanúgy, játék és reflexió nélkül dob le magáról. Ez pedig épp azokkal a mozzanatokkal a legdisszonánsabb, amiket fentebb elmozdulásként neveztem. Ilyen kitörési pontok lehetnének: a Sickratmant és a szürrealistákat idéző nyitóvers (*Készülődik*), vagy a *Jegyzet* és a *Másik* című versek párosa, amely arra a kétségkívül aktuális gyakorlatra reflektál, hogy a versek banális, telefonba írt jegyzetekből születnek, vagy a címben előrevetített tárgyiasabb vonal, amire a természettudományos érdeklődés is ráerősít (*Lelet*, *Toboz*). A legnagyobb potenciált mégis a visszatérő haláltémában látom. Az, ahogyan a beszélő saját búcsúszertartását tervezgeti, sok aspektust ír újra a test-tárgy dichotómiától a biologizmusig. És mégis, a három konkrét „végrendelet” (*Puhatestű*, *Minden*, *Szülinap*) kizárólag az utolsó csíny lehetőségeként láttatja a halált, így dobva el minden valóban személyes tétet, és a valódi újítás lehetőségét.